

Det var derpaa, Argumentet gik ud. Men det er jo blevet sagt saa ofte og gjentaget under disse Forhandlinger, at det maatte ansees for givet, at disse Sager, selv om den formelle Ordning deraf først kom efter Lovens Sanction, naar den blot skete, inden Rigsraadet kom sammen, maatte ansees som udgaaede af de fælles Anliggendes Omraade. Det var Premierministerens udtrykkelige Ord ved selve Forsatningsordningens Tilblivelse, og det med fuldkommen god Grund; thi i det Dieblit Indskrankningen fremkom, altsaa da Forsatningen af 2den October 1855 udkom, vare disse Sager ifølge Grundloven særlige Anliggender for Kongeriget. Det er altsaa kun Noget, der kan kaldes en Anomali i Henseende til Ordningen for de øvrige Landsdele, at en anden Bestemmelse endnu en kort Tid blev staaende for disse Forsamlinger, men dette havde aldeles Intet at bestille med, om Sagerne skulde betragtes som fælles eller særlige. Fællessager vare de ikke, naar de, inden Forsatningen kom ud, vare erklærede for særlige for Kongeriget, og naar det hedder i Forordningerne for Slesvig og Holsteen, at de skulde have disse Sager, ligesom de øvrige omtalte, sælles med de øvrige Dele af Monarchiet, er det i denne Udtalelse tilstrækkeligt givet, at naar man havde undtaget den største og vigtigste Deel, nemlig Kongeriget, hvor de samme Sager vare erklærede for særlige, lod Ordningen med Hensyn til dette Punkt sig ikke længere gennemføre. Der kunde efter Regjeringens Mening ikke være Spørgsmaal om, at man trængte til en Forhandling, end sige en grundlovmæssig Forhandling med vedkommende Stænder om denne Gjenstand; en Forandring i dette Punkt var Noget, som kunde skee, og som Regjeringen under Forhandlingerne her gjentagende, bestemt og udtrykkeligt ubtalte vilde skee, og der blev ikke paa nogen Maade gjort nogen Indsigelse derimod, hvilket der tilsvarende og fornuftigvis heller ikke kunde gjøres. Men deraf nu at ville drage en Slutning til, hvad man skulde kunne gjøre med Noget, som utvivlsomt er draget ind under det fælles Om-

raade, forekommer mig i høieste Grad urigtigt. — Naar iøvrigt det ærede Medlem, som har indbragt dette Lovforslag, i sit Indledningsforedrag har fremstillet det som det Mærkelige ved dette Lovforslag, at det saa at sige skulde bevæge sig i mere høie og rene Regioner, hvor saadanne lave Hensyn, der ellers kunde dele Partierne og fremkalde stærke Rivninger og megen Modstand, ikke skulde være tilstede, troer jeg, at han finder sig i en fuldkommen Illusion, hvis denne Tanke virkelig har været tilstede hos ham, eller ogsaa, at han har gjort et Forsøg paa at virke til en Illusion hos Audet, hvis han ikke selv har været i den. Det er jo tilstrækkeligt blevet oplyst fra andre Sider, og jeg skal derfor ikke gaae videre ind derpaa, at Vedtagelsen af dette Lovforslag, dersom det var Meningen med det — og det er det jo utvivlsomt fra det ærede Medlems og jeg troer ogsaa fra de andre ærede Forslagsstilleres Side — at det skulde være Rigsdagen alene, naturligvis med Sanction af Kongen, der skulde have alle disse Sager, ikke blot vilde være et voldsomt Brud paa hele den Vej, der nu er fulgt ved Forhandlingerne mellem Rigsdagen og Rigsraadet, men tillige vilde afgjøre denne Sag paa en saadan Maade, at der ikke længere kunde være Tale om at virke til en Ordning af Forsatningsagen gennem en Overeenskomst; der kunde da kun være Spørgsmaal om at lade den ene Repræsentation, som hidtil har samvirket paa lige Fod med den anden, komme til staae — i saa lang Tid, som den kunde holde det ud — til Haan og Spot som en Ironi. At denne Tilstand, — man kan nu tale saa roligt og sindigt derom, som man vil, og sige, at det er rene Tankeslutninger, man bevæger sig i, — vil gribe i allerhøieste Grad bevægende og foruroligende ind i tilværende Virkeligheder, derom troer jeg ikke, at der kan være Skygge af Tvivl hos Noget, som kender Forholdene. Men naar nu den ærede Forslagsstiller er gaaet over til at ville godtgjøre, hvorfor Rigsdagen skulde være berettiget til alene at kunne tage en saadan Beslutning, som her